

Sygn. akt IV W 2518/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Tomasz Ładny

Protokolant: Paulina Puzia

Przy udziale oskarżyciela publicznego: -----

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23.03.2018r. i 09.04.2018r.

sprawy **P. K.**, s. B. i D., ur. (...) w T.

obwinionego o to, że:

W okresie od dnia 09 grudnia 2016r. do dnia 15 grudnia 2016r., tj. w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania, w W. przy ul. (...) będąc właścicielem pojazdu marki D. o nr rej. (...) wbrew obowiązkowi nie wskazał na żądanie Straży Miejskiej (...) W. komu powierzył ww. pojazd do kierowania lub używania w dniu 08 listopada 2016 r., o godz. 15:00,

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 kw

orzeka:

- I. Obwinionego **P. K.** uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu.
- II. Na mocy art. 118§2 k.p.w. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV W 2518/17

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 listopada 2016 r. ok. godz. 15:00 przy skrzyżowaniu ulicy (...). (...) w W., pełniący służbę patrolową funkcjonariusze Straży Miejskiej (...) W., T. Z. i I. D., ujawnili wykroczenie drogowe, polegające na niedostosowaniu się przez kierującego samochodem marki D. o nr rej. (...) do znaku drogowego „B-36” oznaczającego zakaz zatrzymywania się i zatrzymaniu pojazdu ww. pojazdu w strefie obowiązywania tego znaku. Okoliczność popełnienia wykroczenia, wypełniającego kwalifikację z art. 92 § 1 k.w. udokumentowano przy pomocy aparatu cyfrowego.

W toku prowadzonych czynności wyjaśniających ustalono, że właścicielem auta jest P. K.. W związku z powyższym, Straż Miejska pismem z dnia 2 grudnia 2016 r. wezwała ww. do udzielenia informacji, poprzez wskazanie – w terminie 7 dni – komu ww. powierzył pojazd do kierowania lub używania w chwili zdarzenia. Jednocześnie w piśmie zawarto pouczenie, że odmowa udzielenia informacji, podobnie jak brak reakcji na wezwanie, traktowane będzie jako zaniechanie wykonania obowiązku ciążącego na właścicielu lub posiadaczu pojazdu z mocy ustawy na podstawie art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym i spowoduje skierowanie do sądu wniosku o ukaranie w związku z popełnieniem wykroczenia z art. 96 § 3 k.w.

Powyższe pismo skierowano na adres zameldowania P. K., tj. Al. (...) W., pod którym ww. faktycznie nie zamieszkiwał, w związku z przejściowymi problemami rodzinnymi. Przedmiotową korespondencję odebrała w dniu 8 grudnia 2016 r. – kwitując powyższe własnoręcznym podpisem – teściowa mężczyzny, M. K.. Ww. nie przekazała wezwania adresatowi, w związku z czym P. K. nie miał świadomości, iż został wezwany przez Straż Miejską (...) W. do udzielenia informacji wskazanych w art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

wyjaśnień obwinionego P. K. (k. 35), zeznań świadka M. K. (k. 37), notatki urzędowej (k. 1), (...) (k. 11).

Przesłuchany przed Sądem w dniu 23 marca 2018 r. obwiniony P. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jak wyjaśnił w grudniu 2016r., a więc w czasie, w którym doszło do odbioru adresowanej do niego korespondencji, zamieszkiwał na T., nie zaś w mieszkaniu przy Al. (...) w W.. Powyższe powodowane było złymi stosunkami z żoną, z którą obwiniony przebywał wówczas w separacji. M. K., której podpis widnieje na zwrotnym potwierdzeniu wystosowanego do niego wezwania, jest teściową obwinionego. Kobieta nie poinformowała go o przedmiotowym piśmie, ani nie przekazała korespondencji, w efekcie czego obwiniony nie udzielił Straży Miejskiej żądanych informacji w określonym przez ten organ terminie.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody Sąd uznał, iż nie sposób jest przyjąć, aby potwierdziły one sprawstwo bądź winę obwinionego P. K. w odniesieniu do zarzucanego mu czynu. Jak wynika bowiem ze zgromadzonego materiału dowodowego - w tym zwłaszcza z treści wyjaśnień obwinionego, które Sąd uznał za wiarygodne w całości, albowiem znajdują one potwierdzenie w zeznaniach świadka M. K., a przy tym w sprawie nie ujawnił się żaden dowód przeciwny - obwiniony nie został skutecznie wezwany do wskazania, na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd marki D. o nr rej. (...) do kierowania lub używania w oznaczonym we wniosku o ukaranie czasie. Wprawdzie oskarżyciel domniemywał, że korespondencja zawierająca przedmiotowe wezwanie do obwinionego dotarła, żaden dowód tego jednak nie potwierdził. Tym samym nie sposób jest przyjąć, iż P. K. nie wywiązał się z ciężącego na nim z mocy ustawy obowiązku, o którym mowa w art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

W ocenie Sądu, oskarżyciel publiczny mógł zakładać, że obwiniony świadom ciężących na nim obowiązków, celowo zignorował wezwanie do udzielenia żądanych informacji. Powyższe oskarżyciel mógł wywodzić w oparciu o treść art. 132 § 2 k.p.k. (znajdującego zastosowanie w postępowaniach w sprawach o wykroczenia na podstawie art. 38 § 1 k.p.w.), regulującego kwestię tzw. doręczenia pośredniego, tj. doręczenia pisma dorosłemu domownikowi adresata, a w razie jego nieobecności administracji domu, dozorczy domu lub sołtysowi, jeżeli podejmą się oddać korespondencję adresatowi. Doręczenie takie uznaje się bowiem za tak samo skuteczne, jak doręczenie pisma osobie, do której było ono wystosowane. Wynika to z faktu, że doręczenie w trybie art. 132 § 2 k.p.k. przyjmuje domniemanie faktyczne, że osoba, której doręczono pismo kierowane do określonego adresata, przekaze mu korespondencję niezwłocznie. Należy jednak pamiętać, iż domniemanie to może zostać obalone w każdym czasie poprzez dowód przeciwny. Taka też sytuacja miała miejsce w sprawie niniejszej. Jak bowiem podniósł obwiniony, skierowane do niego wezwanie wysłano na adres, pod którym wyżej wymieniony faktycznie nie przebywał. Pismo bez jego wiedzy odebrała matka jego żony, M. K.. Kobieta nie przekazała mu podjętej korespondencji, toteż obwiniony nie miał możliwości zaznajomienia się z jego treścią. Wyjaśnienia obwinionego znalazły w tym zakresie potwierdzenie w zgromadzonej w aktach dokumentacji. Na zwrotnym potwierdzeniu odbioru wezwania z dnia 2 grudnia 2016. (k. 11), w polu przeznaczonym na wskazanie danych osoby odbierającej korespondencję, widnieje bowiem wyraźny zapis o treści (...).

Prawdziwość wyjaśnień P. K. potwierdza nadto treść zeznań przesłuchanej w charakterze świadka M. K.. Kobieta przyznała bowiem, że choć odebrała pismo zaadresowane do zięcia, to jednak nigdy go mężczyźnie nie wydała. Jak tłumaczyła, przyjmując na siebie zobowiązanie do niezwłocznego przekazania korespondencji liczyła, że obwiniony - przebywający w analizowanym okresie poza domem – przyjedzie niebawem w odwiedziny do swoich dzieci, co jednak

nie nastąpiło. Zważywszy, że obwiniony nie odbierał połączeń telefonicznych inicjowanych przez świadka, M. K. nie mogła w żaden sposób powiadomić go o treści wezwania. Zeznania świadka – w całości odpowiadające wyjaśnieniom obwinionego – Sąd uznał za wiarygodne. Świadek przedstawiła rzeczowo i logicznie przebieg analizowanych zdarzeń, jej zeznania były spójne z treścią pozostałego materiału dowodowego, wobec czego nie sposób było odmówić im prawdziwości.

Uwzględniając powyższe okoliczności Sąd stanął na stanowisku, że obwiniony – nie wiedząc o skierowanym do niego żądaniu udzielenia informacji w trybie art. 78 ust 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym – nie może ponosić negatywnych, prawno-karnych konsekwencji z tym związanych, albowiem jego zachowanie nie było w żaden sposób zawinione. Stosownie zaś do treści art. 1 § 2 k.w., nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. Nadto, obwinionego chroni zasada domniemania niewinności (wyrażona wprost w art. 5 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w.), co wyłącza możliwość domniemania świadomości wypełnienia znamion wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. w sytuacji, gdy nie wskazują na to żadne obiektywne dowody.

W konsekwencji, wobec zaistnienia warunków wskazanych w art. 5 § 1 pkt 2 k.p.w., Sąd uniewinnił obwinionego od zarzucanego mu czynu.

O kosztach postępowania Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 118 § 2 k.p.w.